

Arrest

nr. 327 251 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2024 met refertenummer 123458.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 oktober 2010 België binnen. Hij was in het bezit van een Nederlands paspoort.

1.2. Op 21 maart 2014 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 26 oktober 2020 werd de E-kaart van verzoeker gesupprimeerd.

1.4. Op 24 april 2024 deed verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging, in functie van zijn minderjarig kind, R. G. Y..

1.5. Op 25 juli 2024 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen (bijlage 20). Dit betrof een voorlopige beslissing aangezien aan verzoekende partij een extra termijn werd toegekend aan de betrokkene voor het binnenbrengen van extra documenten. Op 2 augustus 2024 werd

opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

1.6. Op 14 oktober 2024 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Er werd ook een inreisverbod voor 8 jaar genomen (bijlage 13sexies).

Het huidige beroep is gericht tegen het inreisverbod van acht jaar, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: R. G.

Voornaam: M. P.

Geboortedatum: [...].1994

Geboorteplaats: Bonaire

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.10.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

0 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: Hij heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers: om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of dwangarbeid gesteld is; wapen(s) vuurwapen(s): het dragen zonder wettige reden zonder vergunning; Inbreuk inzake munitie: het voorhanden hebben van/het opslaan zonder vergunning/inschrijving. Feiten waarvoor hij op 31.08.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 14.04.2015 tot 03.07.2015 en een geldboete van 100 euro (x6 = 600 euro) met uitstel 3 jaren en een bijzondere verbeurdverklaring.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: handel: vervaardiging zonder vergunning: bezit zonder vergunning. Feiten waarvoor hij op 09.06.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en geldboete van 1.000 euro (x6 = 6.000 euro) met uitstel 3 jaren.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (herhaling, meermaals). Feiten waarvoor hij op 26.07.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaren en een geldboete van 1.000 euro (x8 = 8.000 euro) en een bijzondere verbeurdverklaring.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling).

Feiten waarvoor hij op 19.09.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 100 uren en een geldboete van 200 euro (x8 = 1.600 euro). Uit het vonnis blijkt dat op 28 september 2017 een leerkracht van het KTA te Schoten aan de verbalisanten van de lokale politie meldde dat er vier jongeren de school waren binnengedrongen, naar de bovenste verdieping waren gelopen en in één van de klaslokalen een vechtpartij begonnen waren. Alle beschikbare ploegen begaven zich ter plaatse, alwaar ze werden opgewacht door een aantal leerkrachten dewelke vier mannen aanwezen die net uit de school kwamen gelopen. De betrokkenen hielden halt bij het zien van de verbalisanten en werden vervolgens bevraagd. Een persoon die later geïdentificeerd werd als betrokkene verklaarde spontaan dat hij zijn zaken

kwam oplossen. Hij zou een veertienjarige broer hebben die slagen had gekregen van een leerling van het KTA. Hij zou een groepje bijeen gezocht hebben en was met zijn kompanen naar de school gegaan omdat "niemand er iets aan deed", zodat hij het zelf maar moest oplossen. De vier jongemannen werden van hun vrijheid beroofd en overgebracht naar het politiekantoor. Uit de diverse verklaringen van de slachtoffers, getuigen en de daders zelf kan worden opgemaakt dat ze op zoek gingen naar S.B. met wie zij een "rekening wilden vereffenen". Hoewel pogingen werden gedaan om het gezelschap tegen te houden (onder meer door de schooldirecteur en de leerkracht islam), geraakten ze tot in het leslokaal waarin S.B. zich bevond. In eerste instantie werd S.B. geïdendeerd (nadat hij werd aangeduid), maar vervolgens ontstond er een vechtpartij waarbij ook andere betrokken raakten. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat naast S.B. meerdere personen (onder meer de directeur, de leerkracht islam en de leerlingen van de school die wilden tussenkomen) het slachtoffer werden van slagen en verwondingen van de zijde van beklaagden. Uit medische attesten blijkt dat meerdere slachtoffers daarbij arbeidsongeschiktheden opliepen. Bij de feiten werd ook een piano beschadigd, alsmede een xylofoon die als wapen werd gehanteerd. Het is een feit van algemene bekendheid dat dergelijke gebeurtenissen veelal een hevige impact hebben op de slachtoffers en getuigen. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader is aangedaan. Hij heeft de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. Door hen te treffen in een schoolomgeving, dewelke als een "veilige omgeving" zou moeten dienen. Hij stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor zijn slachtoffers. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotropen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning: aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals). Feiten waarvoor hij op 14.02.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 36 maanden en een geldboete van 2.000 euro (x8 = 16.000 euro) en een bijzondere verbeurdverklaring.

Betrokkene werd veroordeeld voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald van cocaïne in het kader van een vereniging, meer bepaald van cocaïne in het kader van een vereniging, gedurende een periode van ongeveer 8,5 maanden. De feiten blijken uit het vonnis bewezen op basis van: - de vaststellingen van de verbalisanten die op 14 september 2019 bemerkten dat een dame uit een VW Polo stapt en vervolgens even in en uit een wagen Mercedes.

- de daarop volgende controle van het voertuig waarvan betrokkene de bestuurder is, die het op een lopen zet en daarbij een gsm-toestel weggooit
- de in de wagen teruggevonden portefeuille van betrokkene waarin twee paxons cocaïne zitten met het opschrift 'scarface', een Iphone, een bedrag van 1.630,62 euro en een paxon cocaïne. De resultaten van de huiszoeking bij betrokkene waarbij diverse huurovereenkomsten worden gevonden.
- de uitlezing van het weggegooid gsm-toestel Iphone van betrokkene waaruit onder meer de vermoedelijk afnemer geïdentificeerd kan worden
- de verklaring van een persoon D.W. die stelt cocaïne te kopen op het nummer en dat geleverd wordt door een dame van Zuid Amerikaanse afkomst
- de vaststelling dat het nummer politieel gekend is voor de verkoop van cocaïne onder de naam 'scarface'
- de resultaten van de telefonieonderzoeken waaruit blijkt dat het nummer een bestelnummer is
- de verklaringen van vijf afnemers die de kompaan erkennen als leverancier van verdovende middelen, persoon die kwam leveren met een VW Polo
- de mededeling van de eerste raadsman van betrokkene die ter zitting van 17 januari 2020 dat zijn cliënt 'boter op het hoofd heeft' en om een milde toepassing van de wet verzoekt.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drugshandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene werd op 09.09.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene is zich ervan bewust en verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Nederland. Hij hoopt echter dat de SURB zijn voorlopige invrijheidstelling zal toekennen vooraleer een tussenstaatse overbrenging zal plaatsvinden. Verder hoopt hij op mildheid wanneer hem een inreisverbod wordt opgelegd gezien zijn kinderen allen legaal in België gevestigd zijn. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde dat hij in 2010 vanuit Nederland naar België is verhuisd. Hij vluchtte wegens eerwraak. Hij verklaarde opnieuw een relatie te hebben met zijn eerste vrouw, El Ghaddioui Hanane. Uit deze relatie werden 3 kinderen geboren en deze verblijven allemaal bij hun moeder te Merksem. Hij verklaarde dat zijn

partner momenteel 3 maanden zwanger is van hun 4% kind. Betrokkene verklaarde nog een minderjarig kind te hebben bij een andere vrouw. Het kind verblijft bij haar moeder te Brecht.

Zowel de vader, als de broers en halfzussen van betrokkene verblijven allemaal in België.

Hij verklaarde niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar België. Hij wil eigenlijk liever niet terugkeren naar Nederland maar zal geen verzet plegen bij een toekenning van zijn voorlopige invrijheidstelling. De broers van zijn huidige partner zouden hem reeds beschoten hebben in Rotterdam wegens eerwraak. De broers beleven de islam, hijzelf het Christendom.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familielevens met die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in . Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde dat zijn vader, zijn broers en halfzussen in België verblijven. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoont.

Betrokkene verklaarde liever niet terug te keren naar Nederland omwille van eerwraak. De broers van zijn huidige partner zouden hem al eens beschoten hebben. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Indien politie of andere orde diensten hem geen bescherming kunnen bieden, staat het hem vrij om bescherming te vragen in een ander land. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, 8 111; en RW, 21 september 2017, nr. 192.378).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikelen 43 en 44nonies van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 7, 24, 41 en 47 van het Handvest van grondrechten van de unie, schending van het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, schending van artikel 3 en 8 juncto artikel 13 EVRM

1.

Eerste onderdeel: er is niet voldaan aan de aan ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid

Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Art. 44nonies van de Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.]”

1.1. Met betrekking tot de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Verwerende partij verwijst naar het feit dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verwerende partij voegt daar nog aan toe dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aantoont voor die openbare orde of nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest:

“het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Elke inbreuk op de wet impliceert dus een verstoring van de maatschappelijke orde.³ Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.⁴ Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing en inreisverbod te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten.⁶ Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

Omdat er in casu een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar werd opgelegd, acht jaar om precies te zijn, dient verwerende partij daarenboven te motiveren waarom er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals blijkt uit artikel 44nonies, §2 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij faalt hierin.

Wat betreft het actueel, werkelijk en voldoende ernstig karakter.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten, is verzoeker van oordeel dat het risico op recidive voor verzoeker - het criterium dat het actueel, werkelijk en voldoende ernstig karakter omhelst - niet wordt aangetoond.

Wat de beoordeling van het recidiverisico of het actueel, werkelijk en voldoende ernstig risico voor de openbare orde of nationale veiligheid betreft, is het van belang om te verwijzen naar de vereisten en waarborgen uit de Burgerschapsrichtlijn. Om in overeenstemming te zijn met het Unierecht moet een inreisverbod immers artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, in acht nemen. Hierin wordt onder meer verwezen naar het evenredigheidsbeginsel en het feit dat er louter mag gekeken worden naar het individueel gedrag van een betrokkene. Naar analogie kan ook verwezen worden naar artikel 45, §2 Vreemdelingenwet, aangezien het opleggen van een inreisverbod is immers onlosmakelijk verbonden met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarnaar wordt verwezen in artikel 45, §2 Vreemdelingenrecht.

Verwerende partij ziet in dit verband een aantal zaken over het hoofd (waarvan verwerende partij nochtans op de hoogte was of diende te zijn), en slaagt er niet in om aan te tonen dat er een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaat dat verzoeker opnieuw strafrechtelijke daden zal begaan. Verwerende partij had hier immers een in globo onderzoek naar moeten voeren naar het recidiverisico en het bestaan van een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging. Het HvJ stelt in de gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16 van 2 mei 2018 met betrekking tot artikel 27, 2de lid van de Burgerschapsrichtlijn:

“66. Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg.”

In wat volgt zal worden aangetoond dat verwerende partij aan deze vereiste in globo beoordeling heeft verzaakt.

Vooreerst motiveert verwerende partij het risico op recidive louter met een opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen en volgende conclusie:

“Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.” (stuk 1, p. 2)

Hoewel verzoeker nogmaals op geen enkele manier de feiten wil minimaliseren, moet het een en ander toch in het juiste perspectief geplaatst worden. Zo dateren de laatste feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld van 15 september 2019, wat inmiddels toch reeds ruim vijf jaar geleden is en wat er volgens het HvJ toe doet in de beoordeling.

Daarnaast moet verzoeker vaststellen dat verwerende partij toch op onzorgvuldige wijze haar onderzoek naar het recidiverisico heeft gevoerd. Verzoeker heeft vijf correctionele veroordelingen opgelopen in een periode van 5 jaar. In het administratief dossier zijn echter enkel de vonnissen van 19 september 2018 en 14 februari 2020 terug te vinden. Dit doet vermoeden dat verwerende partij enkel deze vonnissen inhoudelijk heeft onderzocht in het kader van haar beoordeling van het recidiverisico. Dit lijkt des te meer het geval te zijn aangezien in de bestreden beslissing zelf ook louter inhoudelijk wordt stilgestaan bij deze twee vonnissen en er voor de overige drie vonnissen enkel wordt geknipt en geplakt uit het uittreksel van het strafregister.

Verwerende partij heeft het klaarblijkelijk niet nodig geacht de context van deze feiten in rekening te nemen om zo een genuanceerd beeld van het strafrechtelijke gesanctioneerde gedrag van verzoeker in kaart te brengen. Bij gebrek aan dergelijk zorgvuldig en volledig onderzoek, valt het niet in te zien hoe verwerende partij vervolgens op algemene wijze kan verwijzen naar het winstgevende en herhaald karakter van het misdadig gedrag om tot de conclusie te komen dat er sprake is van een recidiverisico. Verwerende partij heeft geen enkel inzicht in de daadwerkelijke beweegredenen van verzoeker en het is zelfs de vraag of zij überhaupt op de hoogte is van de feiten die aan de juridische kwalificatie waar zij naar verwijst ten grondslag liggen. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief blijkt dit immers het geval te zijn. Het feit dat er slechts uit 2 vonnissen wordt geciteerd geeft blijkt van een arbitraire lezing van verzoeker

strafrechtelijke voorgaanden en stemt niet overeen met het zorgvuldig onderzoek dat van verwerende partij verwacht mag worden.

Verder gaat verwerende partij voorbij aan het fundamentele feit dat verzoeker zich op dit moment in een systeem van verlengd penitentiair verlof bevindt waarbij hij een maand thuis verblijft en een maand in de strafinrichting van Wortel (stuk 12). Ook op het moment van het nemen van de bestreden beslissing bevond verzoeker zich reeds binnen dit systeem. Sinds 10 januari 2024 verblijft verzoeker namelijk in de Strafinrichting Wortel (stuk 12). Hij geniet daar sinds 8 mei 2024 van penitentiair verlof, waarbij hij 8 gewone verlofdagen heeft opgenomen en reeds driemaal het verlengd penitentiair verlof heeft opgenomen waarbij hij een maand thuis verblijft en vervolgens een maand terugkeert naar de strafinrichting (stuk 12).

Van belang hierbij is op te merken dat de tijdelijke maatregel van het verlengd penitentiair verlof werd begin maart 2024 ingevoerd om de overbevolking af te remmen. De toestemming wordt gegeven door de gevangenisdirectie (stuk 13). Hierbij is het eveneens van belang op te merken dat er maar bepaalde categorieën zijn van gedetineerden die van dit systeem gebruik kunnen maken en dat er algemeen geldende uitsluitingsgronden zijn die gedetineerden viseren die veroordeeld zijn tot straffen van meer dan 10 jaar, voor zedenfeiten, voor terroristische misdrijven, gedetineerden die worden opgevolgd door het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse, etc. Het mag duidelijk zijn dat het hier in wezen gaat over situaties waarbij het niet wenselijk is dat een gedetineerde zich terug in het maatschappelijk verkeer begeeft omwille van de ernst van de feiten en/of het risico op recidive en bijgevolg bedreiging voor de samenleving.

Ook zijn er heel wat stabiliteitsvoorwaarden gekoppeld aan dit systeem van verlengd penitentiair verlof zoals een opvangadres en voldoende middelen van bestaan. De gedetineerde aan wie het verlengd penitentiair verlof werd toegestaan wordt ook maandelijks geëvalueerd.

Dit werpt een fundamenteel ander licht op de situatie dan wat verwerende partij wil doen uitschijnen. Immers, kan van een gevangenisdirectie toch niet verwacht worden dat zij iemand, waarvoor zij menen dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid in het spel zijn, een penitentiair verlof toekennen.

Het feit dat verwerende partij hier in de bestreden beslissing ook met geen woord over rept duidt eens te meer aan op de onzorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek.

Verwerende partij gaat ook voorbij aan het re-integratietraject van verzoeker. Zo kan worden verwezen naar het feit dat hij zich sinds 2024, toen hij zich reeds in de Strafinrichting Wortel bevond, als vrijwillig voetbalcoach inzet bij de voetbalploeg van zijn dochters. De heer A. T. verklaart ook duidelijk dat hij dit zelf aan verzoeker heeft gevraagd, ondanks dat hij in de gevangenis verblijft, en dat de vaste trainer zeer tevreden is, net als de meisjes die hij traint (stuk 11). Opnieuw werpt dit een fundamenteel ander licht op verzoeker wat betreft de aanwezigheid van een recidiverisico. Immers, als men de inschatting zou maken dat verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstig risico zou zijn voor de openbare orde of nationale veiligheid, is het weinig waarschijnlijk dat men hem de coaching van een U13 damsteam zou toevertrouwen.

Verwerende partij heeft ook het gedrag van verzoeker in het kader van zijn detentie niet in kaart gebracht. Nochtans is dit ook een element dat inzicht geeft in het al dan niet voorhanden zijn van een actueel, werkelijk en voldoende ernstig risico voor de openbare orde of nationale veiligheid. Verwerende partij stond in contact met de strafinrichting, zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier. Indien verwerende partij hiernaar gevraagd zou hebben, kon zij eenvoudig te weten komen dat verzoeker gedurende zijn volledige detentie tuchtvrij was en dat er zich geen disciplinaire problemen hebben voorgedaan (stuk 12). Verzoeker heeft ook steeds gewerkt, tenminste voor zover dat mocht, aangezien dit in het kader van het verlengd penitentiair verlof niet meer mogelijk is. De strafinrichting geeft ook aan dat verzoeker steeds correct terugkeerde na elke vorm van penitentiair verlof en dat zijn gedrag ten aanzien van de dienst correct is. Hij geeft blijk van een open en meewerkende houding (stuk 12). Verzoeker heeft ook de slachtoffers vergoed en betaalt maandelijks 150 euro om zijn openstaande correctionele boetes af te betalen. Dit zijn relevante elementen in het kader van de recidiverisico-analyse, waarvan verwerende partij eenvoudigweg op de hoogte kon zijn, maar die zij niet besloot in overweging te nemen.

Verzoeker is omwille van het bovenstaande dan ook van oordeel dat de recidiverisico-analyse op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Daarnaast is verzoeker in het licht van artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn en de hierboven geciteerde rechtspraak van het HvJ ook van oordeel dat, naast het feit dat het evenredigheidsbeginsel moest worden gerespecteerd, de bestreden beslissing ook moest voldoen aan onder andere volgende vereisten:

- Uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag*
- Dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormen*
- Algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd*

Zoals hierboven gesteld is verzoeker van oordeel dat de risicoanalyse van verwerende partij fundamenteel gebrekkig en onzorgvuldig is. Er vindt nauwelijks een individuele en geconcretiseerde beoordeling plaats en er wordt slechts in algemene bewoordingen verwezen naar het winstgevend en herhaalde karakter van de strafrechtelijk vervolgte feiten die verzoeker pleegde. Dit soort motivering heeft veel weg van louter algemene preventieve redenen die voorbij gaan aan de concrete situatie die het voorwerp van onderzoek moet uitmaken.

Verwerende partij maakt op pagina's 1 en 2 van de bestreden beslissing haar analyse die tot het besluit leidt dat er sprake zou zijn van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In deze analyse worden de vijf correctionele veroordelingen van verzoeker opgelijst, waarbij enkel bij de laatste twee iets of wat inhoudelijk wordt ingegaan op de feiten zonder dat er echter bij de context, de omstandigheden of de aanleiding wordt stilgestaan.

Wat betreft de eerste correctionele veroordeling van 31 augustus 2015 dient te worden stilgestaan bij de vraag of het hier gaat om een actuele bedreiging. Het gaat hier om feiten die dateren van 2015 en waarbij niet wordt verduidelijkt om welke feiten het hier zou gaan. Er wordt enkel een juridische kwalificatie vermeld, zonder meer. Het is uit het administratief dossier ook niet op te maken of verwerende partij zelfs op de hoogte is van de feiten die ten grondslag liggen aan de veroordeling, laat staan dus dat zij hieruit een risico-inschatting kan maken. Het ontbreekt de bestreden beslissing dan ook aan elke motivering omtrent de actualiteit of de ernst van de bedreiging die zou voortkomen uit de gedragingen die tot dit vonnis hebben geleid.

Vervolgens staat verwerende partij stil bij het correctioneel vonnis van 9 juni 2016 in verband met handel van verdovende middelen.

Opnieuw knipt en plakt verwerende partij slechts de juridische kwalificatie die aan de feiten werd gegeven doormiddel van het vonnis en dat op het strafblad staat. Nergens wordt er stilgestaan bij de individuele feiten van verzoeker, de omvang van zijn handelen in verdovende middelen, de werkwijze en maatschappelijke impact van zijn persoonlijk handelen in verdovende middelen, en het gevaar dat van verzoeker uitgaat. Nochtans is een individueel onderzoek wel vereist en moet er naar het concreet geval worden gekeken. Dit is zeker zo met betrekking tot handel in verdovende middelen aangezien uit de rechtspraak van het HvJ blijkt dat dit een diffuse vorm van criminaliteit is (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). Dit maakt het des te meer belangrijk om duidelijk af te lijnen waaruit het persoonlijk gedrag van verzoeker ten aanzien van deze feiten bestond en wat daaraan gekoppeld het gevaar is dat zou uitgaan van verzoeker. Dergelijke analyse ontbreekt volledig.

Vervolgens verwijst verwerende partij naar de correctionele veroordeling van 26 juli 2018, waarbij zij opnieuw vervalt in dezelfde stereotype motivering. Er wordt louter verwezen naar de juridische kwalificatie zonder meer. Het ontbreekt opnieuw aan elke vorm van zorgvuldige beoordeling.

Dan komen we bij de correctionele veroordeling van 19 september 2018. Dit is de eerste keer dat verwerende partij er daadwerkelijk het vonnis heeft op nagelezen, wat ook blijkt uit het administratief dossier aangezien er van de eerdere veroordelingen geen vonnissen te bespeuren zijn. Verwerende partij herneemt grotendeels het vonnis maar laat een belangrijke passage weg. In het vonnis staat immers dat verzoeker de feiten heeft bekend en op zitting aangaf te beseffen dat geweld en eigeninrichting absoluut niet door de beugel kunnen. Dit is vanzelfsprekend een belangrijk element in de analyse van het al dan niet aanwezig zijn van een actueel, werkelijk en voldoende ernstig risico voor de openbare orde of nationale veiligheid. Hoewel verzoeker eens te meer zijn gedrag op geen enkele manier wenst goed te praten, dient te worden opgemerkt dat dit de eerste keer is dat verzoeker werd aangeklaagd voor feiten die te maken hebben met slagen en verwondingen en dat deze zich in een zeer specifieke context afspeelden waarbij zijn broer eerder het slachtoffer werd van geweld. Dit praat het handelen op geen enkele manier goed, daar is verzoeker zich terdege van bewust, maar het is wel de context die speelde en die op z'n minst in rekening had moeten worden genomen.

Tot slot wordt verwezen naar de correctionele veroordeling van 14 februari 2020. Na opnieuw een weergave van de juridische kwalificatie, wordt er geciteerd uit het desbetreffende vonnis. Het citaat bevat een feitelijk overzicht van de vaststellingen die tot het vonnis hebben geleid. Verwerende partij voegt hieraan toe dat handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Hier wordt nog aan toegevoegd dat drugshandel op de openbare weg maatschappelijke overlast veroorzaakt en aan de basis ligt van randcriminaliteit. Verzoeker meent dat verwerende partij zich hier beperkt tot algemene preventieve redenen zonder de link te leggen met het concreet gestelde gedrag van verzoeker. Dit lijkt wel zo, omdat ze eerst naar de gedragingen van verzoeker verwijst, maar het ontbreekt vervolgens wel aan een daadwerkelijke en concrete analyse van verzoekers handelen. Zoals

hierboven gesteld is handel in verdovende middelen een diffuse vorm van criminaliteit wat het des te belangrijker maakt een effectieve beoordeling te maken waarin verwerende partij aangeeft waarom zij meent dat er sprake is van een werkelijk en voldoende ernstig risico. Opnieuw is er dus onvoldoende aandacht voor de omstandigheden waarin deze feiten zich hebben voorgedaan, wat maakt dat het onmogelijk is om een individuele beoordeling te kunnen maken van de bedreiging die hier eventueel uit voortkomt voor de samenleving of nationale veiligheid.

Zij gaat hierbij tevens ook voorbij aan het actueel karakter. De feiten deden zich immers reeds ruim vijf jaar geleden voor en men kan zich dus de vraag stellen bij de actualiteit van het risico.

Met betrekking tot deze vijf veroordelingen samen volgen er dan twee zinnen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker een reëel en actueel gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zoals hogerop reeds toegelicht, is verzoeker van mening dat deze ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid geenszins blijkt uit de motivering van verwerende partij, bij gebrek aan daadwerkelijke analyse. Men kan immers geen conclusies trekken uit iets dat niet in kaart werd gebracht.

De enige analyse die wordt gemaakt betreft 2 zinnen en die zijn onzorgvuldig, onredelijk en ongenueanceerd. Er wordt niet stilgestaan bij de persoonlijke en individuele omstandigheden van verzoeker in het algemeen, alsook met betrekking tot de specifieke criminele feiten.

Verzoeker wenst er tot slot nog op te wijzen dat de verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet de enige reden of motivering mag vormen voor het opleggen van een inreisverbod omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit volgt uit artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn. De persoonlijke context en de omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid zijn immers van cruciaal belang voor het individueel onderzoek naar persoonlijk gedrag van een persoon waaruit zou blijken dat deze een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid en die het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar noodzaakt. Verwerende partij had hier op geen enkel moment oog voor, ondanks dat ze over de nodige relevante informatie beschikte zoals reeds aangehaald.

Hieruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing deze beslissing niet schragen, waardoor de motiveringsplicht werd geschonden. Er kan uit het voorgaande immers niet worden ingezien hoe verwerende partij een inreisverbod van 8 jaar proportioneel acht.

Uit het bovenstaande blijkt dat voor verzoeker niet werd aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid betekent en dat verwerende partij hieromtrent een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht die op haar rust, alsook met artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

1.2. Met betrekking tot het in overweging nemen van alle omstandigheden inzake de duur van het inreisverbod

Artikel 44nonies stelt in paragraaf 2:

“§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

Op dit punt faalt de bestreden beslissing, aldaar zij geen rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden van verzoeker. Een van de omstandigheden in kwestie is de eerwraak die de aanleiding was van verzoekers vlucht uit Nederland. Verzoeker heeft dit in elk contact met verwerende partij aangehaald. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing:

“Hij vluchtte wegens eerwraak. (...) Hij wil eigenlijk liever niet terugkeren naar Nederland, maar zal geen verzet plegen bij een toekenning van zijn voorlopige invrijheidstelling. De broers van zijn huidige partner zouden hem reeds beschoten hebben in Rotterdam wegens eerwraak. De broers beleven Islam, hijzelf het Christendom.” (stuk 1, p. 2)

Verzoeker heeft dit aangehaald in het interview dat hij met de ambtenaar van verwerende partij had op 23/11/2023. Dit blijkt uit het administratief dossier waarin dit werd aangegeven in de vragenlijst die werd ingevuld alsook de notities van het interview afgenomen in de gevangenis van Antwerpen (stuk 14 en 15). Verzoeker haalde dit opnieuw aan in de vragenlijst dd. 11 september 2024 (stuk 16). Verwerende partij is met deze informatie bijzonder lichtzinnig omgegaan en schildert het af als een blote bewering.

Nochtans is dit een cruciaal element en een specifieke omstandigheid die in rekening had moeten worden genomen bij het bepalen van de duur van een inreisverbod. Verzoeker loopt immers een persoonlijk gevaar dat significant groter wordt naarmate de duur van zijn verblijf in Nederland.

In de bestreden beslissing wordt louter vermeld dat verzoekende partij dit heeft aangehaald, maar er wordt geenszins daadwerkelijk gemotiveerd op dit punt. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen bewijzen heeft aangebracht. Verzoeker wenst erop te wijzen dat verwerende partij onder artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM een onderzoeksplicht heeft (M.A. t. België (nr. 19656/18) van 27 oktober 2020).

Het EHRM heeft bepaald dat op de Staat de verplichting rust om een effectief officieel onderzoek te voeren in het geval dat mogelijk een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling heeft plaatsgevonden. Het onderzoek moet grondig en effectief zijn. Dit betekent concreet dat de autoriteiten hun oordeel niet op vluchtige conclusies mogen baseren (EHRM 17 september 2014, par. 325 (Grote Kamer) (Mocanu e.a. t. Roemenië)).

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij louter op basis van vluchtige conclusies heeft geoordeeld.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte, maar koos ervoor dit niet te onderzoeken, noch de omvang ervan in kaart te brengen. Indien zij dat had gedaan, zou de ernst van de situatie zijn gebleken. Het gaat immers om een vete die reeds lange tijd aansleept, uitgemond is in een schietincident waarbij verzoeker werd beschoten, en van die grootorde is dat er ook in de media werd over bericht (stuk 3). Het feit dat het openbaar ministerie respectievelijk 9 en 12 jaar vorderde voor de vermoedelijke daders, waaronder de broer van zijn huidige partner, is indicatief voor de ernst. Het feit dat zij vervolgens werden vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs, dat verzoeker inmiddels 3 kinderen heeft met de zus van een van de verdachten, ook nog een kind heeft met een andere vrouw en dat de zus van een van de verdachten nu opnieuw zwanger is van hem, verhoogt het risico alleen maar (stuk 5, 8 en 9).

Verwerende partij had dit in overweging moeten nemen, zowel in het kader van de onderzoeksplicht die op haar rust onder artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM als in het kader van artikel 44nonies en het feit dat dit een bijzonder specifieke omstandigheid uitmaakt die op zorgvuldige wijze diende te worden afgewogen tegen het vooropgestelde doel van de opgelegde maatregel, zijnde het inreisverbod.

Ook verzoekers grondrechten, in het bijzonder onder artikel 8 EVRM en artikel 24 van het Handvest wat zijn kinderen betreft, werden niet correct meegenomen in de belangenafweging die verwerende partij behoort te maken. Hier wordt in het volgende onderdeel verder op in gegaan.

Het voorgaande maakt dan ook een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motivatieplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, alsook een schending van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM, artikel 27, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

2. Tweede onderdeel: schending van verzoekers grondrechten

Zoals hierboven reeds kort aangehaald, stelt artikel 44nonies dat er voor de duur rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden. De beoordelingsmarge van de lidstaten is hierbij beperkt door de belangenafweging die zij moeten maken. Wat België betreft is dit opgenomen in artikel 43 juncto 44nonies Vreemdelingenwet:

“Artikel 43:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° (...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In het kader van deze belangenafweging spelen ook de grondrechten opgenomen in artikel 7 van het Handvest enerzijds en artikel 8 EVRM anderzijds. Ook het hoger belang van zijn kinderen ingevolge artikel 24 Handvest, dient in overweging te worden genomen.

Met betrekking tot deze belangenafweging stelt het HvJ het volgende in de gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16 van 2 mei 2018:

“67. Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven.”

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de termijn van maar liefst 8 jaar opgelegd. Hierbij werd geen rekening gehouden met de impact hiervan op verzoekers privé-, familie- en gezinsleven met zijn zwangere partner, zijn 4 kinderen, zijn vader, zijn 2 broers en 2 halfzussen zoals beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest, noch met het hoger belang van de betrokken kinderen onder artikel 24 Handvest.

Verzoeker wenst vooreerst te wijzen op het feit dat het HvJ in het arrest Tsakouridis van 23 november 2010 heeft gewezen op het belang van het doorbrengen van de kindertijd in een lidstaat:

“52 In het kader van die beoordeling moet rekening worden gehouden met de fundamentele rechten waarvan het Hof de eerbiediging verzekert, aangezien redenen van algemeen belang slechts dan kunnen worden aangevoerd ter rechtvaardiging van een nationale maatregel die de gebruikmaking van het vrije personenverkeer belemmert, wanneer de betrokken maatregel rekening houdt met dergelijke rechten (zie met name arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punten 97-99), in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de individuele vrijheden (zie met name arrest van 5 oktober 2010, McB, C-400/10 PPU, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 53, en EHRM, arrest Maslov tegen Oostenrijk [GC] van 23 juni 2008, Recueil des arrêts et décisions 2008, § 61 e.v.).

53 Om te beoordelen of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare veiligheid, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat. Waar het een burger van de Unie betreft die zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel, in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (zie in die zin met name arrest Maslov tegen Oostenrijk, reeds aangehaald, § 71-75).”

In casu kan gesteld worden dat verzoeker vanaf zijn pubertijd in België verblijft aangezien hij hier rond 16-jarige leeftijd aankwam. Hoewel het geen volledige kindertijd of jeugd betreft, is dit wel een significant deel van zijn vormende jaren. Volgens het HvJ ligt in dergelijke situaties de lat hoger wat betreft de redenen die een verwijderingsmaatregel, en naar analogie wegens het onlosmakelijk verbonden karakter een inreisverbod, rechtvaardigen.

Wat betreft de gegronde redenen die het inreisverbod verantwoorden, is verzoeker van mening dat deze niet voor handen zijn. Het HvJ geeft duidelijk aan veel belang te hechten aan het feit dat iemand een cruciaal deel van zijn ontwikkeling heeft doorgemaakt in een Lidstaat en dat het leven dat in die lidstaat werd opgebouwd. Volgens het HvJ is dit een fundamentele afweging.

De bestreden beslissing geeft echter allermintst blijk van het feit dat ze rekening heeft gehouden met de vaststelling dat verzoeker hier is vanaf zijn pubertijd en hier zijn volledige gezin heeft uitgebouwd, aangezien zijn 4 kinderen hier zijn geboren en er een 5de kind op komst is. Ook het feit dat zijn vader, broers en halfzussen, met wie er een goed contact is, hier verblijven werd niet daadwerkelijk in rekening genomen. Er werd immers louter gesteld dat de familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij dient te worden opgemerkt dat hogerop is gebleken dat verwerende partij allermintst onderzocht heeft of, en indien zo in welke mate, verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstig risico uitmaakt voor de openbare orde.

Daarnaast is er het feit dat verzoeker hier ruim 10 jaar verblijft en naast zijn familie- en gezinsleven ook een eigen privéleven heeft uitgebouwd. Verzoeker bevindt zich inmiddels immers bijna de helft van zijn leven op het grondgebied. Het is dan ook onvermijdelijk en vanzelfsprekend dat hij hier een privéleven heeft opgebouwd en een diepgaande worteling heeft ontwikkeld. Het is hieromtrent niet ernstig dat verwerende partij zelfs niet verwijst naar verzoekers opgebouwde privéleven in de belangenafweging die zij diende uit te voeren.

Indien zou worden geargumenteed dat verzoeker geen terugkeerverplichting werd opgelegd, maar dat enkel zijn verblijfsrecht beëindigd werd vergezeld van een inreisverbod, dient opgemerkt te worden dat de

Terugkeerrichtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duldt, en dat dit op geen enkele wijze nuttig is voor het vooropgestelde doel, de bescherming van de nationale veiligheid dan wel de openbare orde.

Ook onder artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Verwerende partij erkent impliciet dat verzoeker zich zou kunnen beroepen op een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, maar dat na de beoordeling blijkt dat er geen schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Verzoeker laat gelden dat verwerende partij niet alle relevante gegevens waarover ze beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in haar analyse van het voor handen zijn van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven op basis van artikel 8 EVRM. Dit is van belang aangezien een gebrekkige beoordeling op dit vlak een correcte belangenafweging onmogelijk maakt. Men kan immers pas correct twee belangen tegenover elkaar afwegen als deze eerst volledig in kaart werden gebracht.

Verzoeker wenst de aandacht te vestigen op het systeem van verlengd penitentiair verlof waarvan hij gebruik mag maken. Dit vereist immers een stabiele omgeving om op terug te kunnen vallen, in casu is dit bij zijn partner. Niet alleen kan hij hier terecht, hij wordt ook financieel door haar ondersteund in de periodes dat hij thuis mag verblijven.

Verzoeker neemt ook zijn rol als vader ten aanzien van de kinderen zeer nauwgezet op. Er werd reeds verwezen naar zijn inzet als vrijwillig voetbalcoach in de voetbalploeg van zijn dochters (stuk 11). Daarnaast getuigt ook de huisarts, dokter E. VAN WIJK, dat verzoeker sinds 2018 samen met zijn partner met de kinderen voor hun zorg naar zijn huisartsenpraktijk komt (stuk 17). Ook in de omgeving van het gezin worden ze als hecht ervaren en merken zien ze in verzoeker een zeer betrokken vader die steeds zijn best heeft gedaan om zijn gezin te ondersteunen en te begeleiden ook wanneer hij in de gevangenis zat (stuk 18).

Ook werd enkel de afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van zijn overige familieleden in België niet onderzocht. Nochtans zijn er elementen die wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid, niet in het minst omdat verzoeker tegen gevlucht is naar België als gevolg van eerwraak. Het was in eerste instantie zijn vader die hem hier heeft opgevangen en bij wie hij zich heeft gevestigd op basis van gezinshereniging. Dergelijke gebeurtenis zorgt voor een verhoogde afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familie, of op z'n minst een concrete aanwijzing hiervoor die verwerende partij kon onderzoeken.

Overigens behoeft deze relatie ook niet louter een kwalificatie onder het familie- of gezinsleven zoals verwerende partij aanhaalt, maar kan ook vallen onder het privéleven. Het brede en niet-exhaustieve karakter van het recht op privéleven maakt immers dat de relaties tussen ouders en hun meerderjarige kinderen ook hieronder kunnen worden verstaan. Verzoeker meent daarom dat de relatie met zijn vader, broers en

halfzussen ook als een significant deel van zijn privéleven moet worden beschouwd en beschermenswaardig zijn onder artikel 8 EVRM. Hierin is het feit dat verzoeker ruim 10 jaar in hun aanwezigheid verblijft ook een cruciaal element.

Het kwam verwerende partij dan ook toe om zijn familiale banden duidelijk in kaart te brengen en een zorgvuldige inschatting hiervan te maken.

Op dit punt bleef verwerende partij in gebreke, te meer omdat er in het kader van het hoorrecht enkel wordt gevraagd naar familieleden in België, maar niet naar de onderlinge band. Verwerende partij had verzoeker eenvoudigweg naar stavingstukken hieromtrent kunnen vragen wat zij heeft nagelaten.

Daarenboven werd bij het privéleven van verzoeker, zoals eerder vermeld, niet stilgestaan. Ook de familiale banden kunnen hier overigens onder begrepen worden (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland; 2 juni 2005, Znamenskaya/Rusland, § 27; 18 december 2018, Saber en Boughassi/Spanje, § 39; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; 24 maart 2017, nr. 184.319; 21 december 2017, nr. 196.963; 14 december 2018, nr. 214.051; 21 februari 2019, nr. 217.248).

Bijgevolg meent verzoeker dat verwerende partij onmogelijk een volledige en zorgvuldige belangenafweging kan hebben uitgevoerd tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de nationale veiligheid en openbare orde.

Het is nochtans de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
(12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft geenszins een redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Verzoeker wenst met name te wijzen op het volgende:

Wat de algemene factoren betreft:

1) De mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

Indien verzoeker naar Nederland wordt teruggestuurd en gedurende 8 jaar niet meer terug naar België mag komen, wordt zijn privé-, gezins- en familieleven effectief onderbroken. Zijn zwangere partner (stuk 21), zijn 4 kinderen, zijn vader, zijn twee broers en zijn twee halfzussen hebben duurzaam verblijf in België. In casu zijn er wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familie, waardoor deze relatie onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Zoals hierboven vermeld werd dit niet zorgvuldig onderzocht en in kaart gebracht.

Verwerende partij komt omtrent het gezins- en familieleven niet verder dan de boutade:

“De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.” (stuk 1, p. 4) Moderne communicatiemiddelen kunnen nooit een substituuat vormen van een echte relatie waarbij men dagelijks fysiek contact heeft. Een verwijdering van verzoeker naar Nederland zou voor zijn familieleden dus wel degelijk een ingrijpende wijziging in hun leven vormen en dit gedurende een periode van 8 jaar. Hetzelfde geldt voor zijn privéleven. Verzoeker heeft logischerwijze het centrum van zijn belangen in België gevestigd, aangezien hij hier sinds ruim 10 jaar verblijft. België is het land waar hij is opgegroeid, een gezin heeft gesticht, en waar zijn familie en volledige vriendenkring woont.

De mate waarin zijn privé-, gezins- en familieleven in geval stopzetting van verblijf in België wordt verbroken is dan ook significant en werd niet in overweging genomen door verwerende partij.

2) De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat

Verzoeker is gevlucht uit Nederland en heeft er voor zijn eigen veiligheid alle banden mee doorgeknipt. Dit blijkt aangezien met er in de media zelfs vanuit ging dat hij naar de Antillen gevlucht is (stuk 3).

Verzoeker heeft dus bij terugkeer niemand om op terug te vallen en zal daarenboven gedurig over zijn schouder moeten kijken wegens de eerwraak.

3) De aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten

Omwille van diverse obstakels van kan van verzoeker en zijn familie in België onmogelijk verwacht worden dat zij het privé-, gezins- en familieleven in Nederland verderzetten. Niet in het minst als gevolg van de situatie van eerwraak. Er kan immers niet van mevrouw H. E. G. en haar kinderen verwacht worden dat zij terugkeert, ook al is het tijdelijk, naar Nederland waar haar familie zich bevindt waaraan zij is trachten te ontsnappen. Er kan van hen niet redelijkerwijze verwacht worden dat ze dit risico zouden nemen.

Wat de meer specifieke criteria die spelen waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen betreft:

4) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

De aard en ernst van het gepleegde misdrijf werden, zoals eerder aangehaald, door verwerende partij niet of onzorgvuldig beoordeeld. Dit betekent niet dat verzoeker afbreuk doet aan de feiten waarvoor hij werd

veroordeeld. Wel is verzoeker van oordeel dat verwerende partij geen degelijke belangenafweging kan hebben gedaan als zij niet de aard en ernst van de gepleegde misdrijven in kaart heeft gebracht.

Het is verzoeker dan ook compleet onduidelijk waarop de periode van 8 jaar die het inreisverbod inhoudt, is gebaseerd.

5) de duur van het verblijf in het gastland;

Verzoeker verblijft meer dan 10 jaar onafgebroken in België.

6) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode

De feiten waarvoor verzoeker correctioneel veroordeeld werd, vonden plaats in tussen 2015 en 2019. De feiten die aan de laatste veroordeling ten grondslag lagen, dateren inmiddels van ruim vijf jaar geleden. Verzoeker tracht een nieuwe weg in te slaan wat ook hogerop reeds werd toegelicht. Verzoeker brengt ook zijn gedrag in detentie in herinnering waarbij er geen problemen zijn en hij in een traject zit van verlengd penitentiair verlof dat probleemloos verloopt.

7) de nationaliteit van alle betrokkenen;

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit. Verzoekers partner en de kinderen hebben ook de Nederlandse nationaliteit, maar kunnen omwille van de hierboven geschetste eerwraak onmogelijk terug naar Nederland.

Verzoekers vader heeft de Belgische nationaliteit.

8) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

Verzoeker is inmiddels reeds geruime tijd samen met zijn partner, mevrouw H. E. G.. De relatie was steeds sterk ondanks dat verzoeker een dochter kreeg met een andere vrouw (stuk 19). Op heden zijn ze terug samen en woont hij ook bij haar in wanneer hij de gevangenis op penitentiair verlof mag verlaten.

Zij zijn samen Nederland ontvlucht voor eerwraak en hebben bijgevolg een zeer sterke band. Ze kennen elkaar ook reeds van 16-jarige leeftijd, hebben 3 kinderen en verwachten een 4de kind in het voorjaar van 2025.

Verzoeksters partner bezoekt hem wekelijks in de gevangenis met de kinderen en gaat nog enkele keren alleen. Wanneer hij thuis is in het kader van verlengd penitentiair verlof verblijft hij ook bij hen.

9) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

De partner van verzoeker was op geen enkele wijze betrokken bij de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. De relatie bestond ook reeds ruim van tevoren.

10) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

Uit de relatie zijn 3 kinderen voortgekomen van inmiddels 11, 10 en 5 jaar. Een vierde kind is in aantocht (stuk 9).

Met een andere partner heeft verzoeker ook een dochter die inmiddels 4 jaar oud is.

11) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen Dit werd hierboven reeds toegelicht in het kader van de eerwraak.

12) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

In het kader van het onderzoek onder artikel 8 EVRM, moet verwerende partij niet enkel het familie- en privéleven van verzoeker nauwkeurig onderzoeken, maar ook het hoger belang van het kind in rekening brengen. In casu blijft verwerende partij hier in gebreke.

Dit volgt niet in het minst uit de rechtspraak van het HvJ C-112/20 van 11 maart 2021:

“43. Uit alle voorgaande overwegingen volgt dat artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 24 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten terdege rekening moeten houden met het belang van het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, ook al is dit besluit niet gericht tegen een minderjarige, maar tegen de vader van deze minderjarige.”

Verwerende partij rept hier met geen woord over en brengt het hoger belang van de betrokken kinderen niet in kaart. Het hoger belang werd dan ook niet in overweging genomen, aangezien met niet in overweging kan nemen wat niet in kaart werd gebracht.

Omtrent dit hoger belang stelt artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende

Pagina 20 van 27

aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”
(cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op:

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen:

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Relevant hier bij is ook hetgeen rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven: “Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T. Vreemd. 2016, nr. 1).

Bij het bepalen van het hoger belang van verzoekers kinderen, is het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind van belang. Kinderen hebben namelijk op basis van artikel 7 van het dit Verdrag het recht om door hun ouders verzorgd te worden:

Art. 7. 1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

In toepassing van artikel 9 van ditzelfde verdrag heeft verzoekers dochter het recht niet gescheiden te worden van haar ouders, en in de mate van het mogelijke een effectief contact te hebben met hen:

Art. 9. 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals

vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia* [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het *Jeunesse* arrest).

Gezien de jonge leeftijd van verzoekers kinderen, is de zorg en nabijheid van beide ouders onontbeerlijk voor hun ontwikkeling. Aan de sterke banden en afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen kan niet getwijfeld worden (zie hogerop). Voor kinderen is de zorg en nabijheid van de ouders cruciaal voor hun ontwikkeling. Communicatie via het internet biedt geenszins dezelfde warmte en geborgenheid.

Het VN Kinderrechtencomité dringt ook aan op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children's best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States' legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party's territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, *Ilyasov v. Kazakhstan*, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, *Husseini v. Denmark*, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, *M.G.C. v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, *Leghaei and others v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, *D.T. v. Canada*, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best

interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child's social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification." Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017.

Verzoekers kinderen hebben geen band met Nederland. Ze zijn allen geboren in België, lopen er school (stuk 20) en hebben hier een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM opgebouwd.

Doordat verzoeker een inreisverbod van 8 jaar kreeg betekend, zullen zijn kinderen opgroeien zonder de nabijheid van hun vader. Dit is niet in hun hoger belang. Verzoekers kinderen hebben nood aan de hun betrokken vaderfiguur, die zijn fouten uit het verleden tracht om te keren.

13) De hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België en met Nederland. Deze banden met België zijn zeer hecht. Verzoeker verblijft hier ruim 10 jaar, heeft hier een gezin gesticht en heeft hier zijn kennissenkring.

Daarentegen ontbreekt elke band met Nederland: verzoeker is er weggevlucht en heeft alle banden doorbroken.

14) De specifieke omstandigheden van de zaak

Deze werden hogerop reeds toegelicht.

15) Het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Een inreisverbod bestrijkt een periode van 8 jaar. Dit heeft tot gevolg dat verzoekers 2 oudste kinderen de leeftijd van 18 zullen hebben bereikt tegen het ogenblik dat er terug fysiek contact kan zijn.

Ten overvloede wenst verzoeker nog het volgende op te merken.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is niet onbeperkt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht en het opleggen van een inreisverbod. 9 Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel – namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Verwerende partij had moeten nagaan in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar waren om hetzelfde doel te bereiken.11 Dit gebeurde in casu niet.

De hierboven uiteengezette omstandigheden zijn van die aard dat ze het verzoeker en zijn familie moeilijk of onmogelijk kan maken om het privé-, gezins- en familieleven voort te zetten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRR voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, begaat verwerende partij naast een schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVMR eveneens een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Daarnaast heeft verwerende partij ook nagelaten hieromtrent het hoger belang van de betrokken kinderen conform artikel 24 Handvest in kaart te brengen.

9 Artikel 27, lid 2 Burgerschapsrichtlijn; Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor de omzetting en toepassing van Richtlijn 2003/86/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, 2 juli 2009, 13.

10 Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor de omzetting en toepassing van Richtlijn 2003/86/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, 2 juli 2009, 13-14.”

2.2.1. In het eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat niet is voldaan aan de ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid in de zin van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet.

Artikel 44nonies van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Verzoeker betoogt dat het gedrag van verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid inhoudt. Hij betoogt dat het risico op recidive louter steunt op een opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker. Hij wijst erop dat de laatste feiten dateren van 15 september 2019, wat dan vijf jaar geleden is. Hij wijst er ook op dat het administratief dossier slechts twee vonnissen bevat waarvan sprake in de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat dan ook slechts twee van de vijf vonnissen inhoudelijk werden onderzocht en dat de overige drie vonnissen enkel uit het uittreksel van het strafregister werden geknipt en geplakt. Verzoeker meent dan ook dat er een gebrek aan nuance is en dat de verwerende partij geen enkel zicht heeft in de beweegredenen van verzoeker en dat

niet blijkt dat zij op de hoogte is van de feiten die aan de juridische kwalificatie waarna zij verwijst ten grondslag liggen.

Verzoeker wijst er ook op dat hij zich actueel in het systeem en verlengd penitentiair verlof bevindt, waarbij hij een maand thuis blijft en een maand in de strafinrichting van Wortel verblijft. Hij geniet sinds 8 mei 2024 van dit penitentiair verlof. Verzoeker wijst erop dat in dit systeem een penitentiair verlof is uitgesloten voor bepaalde categorieën van veroordeelden, zoals veroordeelden tot straffen van meer dan 10 jaar, voor zedenfeiten, voor terroristische misdrijven, etc.. Verzoeker, als begunstigde van penitentiair verlof werd derhalve beschouwd als minder gevaarlijk. Verzoeker wijst er ook op dat hij zich inzet als vrijwillig voetbalcoach, waarbij hij de coaching van een U13 damesteam mee verzorgt. Verzoeker meent dat een zorgvuldig onderzoek had aangewezen dat verzoeker tijdens zijn detentie tuchtvrij was, dat er zich geen disciplinaire problemen hebben voorgedaan, dat hij steeds gewerkt heeft wanneer dit mogelijk was, dat hij meewerkt aan de strafuitvoering en hij de slachtoffers vergoedt en maandelijks € 150 betaalt om de openstaande correctionele boetes af te betalen. Verzoeker meent dat geen correcte toepassing werd gemaakt van artikel 27 lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn en de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker betoogt dat onvoldoende werd stilgestaan bij de individuele feiten van verzoeker, de omvang van zijn handel in verdovende middelen, de werkwijze en maatschappelijke impact van het persoonlijk handelen en het gevaar dat nog van hem uitgaat.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing het ernstig gevaar voor de openbare orde en veiligheid motiveert op grond van de volgende elementen:

- Een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaar d.d. 31 augustus 2015, wegens het dragen van wapen(s) of vuurwapen(s): het dragen zonder wettige reden en zonder vergunning; en het voorhanden hebben of opslaan van munitie zonder vergunning/inschrijving;
- Een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 1.000 euro (x6 = 6.000 euro) met uitstel van 3 jaar d.d. 9 juni 2016 wegens handel en vervaardiging zonder vergunning van verdovende middelen;
- Een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 1.000 euro d.d. 16 juli 2018 wegens aflevering zonder vergunning van verdovende middelen, een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (herhaling, meermaals).
- Een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 100 uren en een geldboete van 200 euro (x8 = 1.600 euro) d.d. 19 september 2018 wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien (herhaling); opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling).
- Een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen d.d. 14 februari 2020 tot een gevangenisstraf van 36 maanden en een geldboete van 2.000 euro (x8 = 16.000 euro d.d. 14 februari 2020, wegens verkoop/het te koop stellen zonder vergunning van verdovende middelen/psychotropen: aflevering zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals).

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij zich zou hebben beperkt tot een opsomming van de veroordelingen, zonder acht te slaan op de specifieke omstandigheden waarin deze feiten werden gepleegd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing motiveert:

“Uit het vonnis blijkt dat op 28 september 2017 een leerkracht van het KTA te Schoten aan de verbalisanten van de lokale politie meldde dat er vier jongeren de school waren binnengedrongen, naar de bovenste verdieping waren gelopen en in één van de klaslokalen een vechtpartij begonnen waren. Alle beschikbare ploegen begaven zich ter plaatse, alwaar ze werden opgewacht door een aantal leerkrachten dewelke vier mannen aanwezen die net uit de school kwamen gelopen. De betrokkenen hielden halt bij het zien van de verbalisanten en werden vervolgens bevraagd. Een persoon die later geïdentificeerd werd als betrokkene verklaarde spontaan dat hij zijn zaken kwam oplossen. Hij zou een veertienjarige broer hebben die slagen had gekregen van een leerling van het KTA. Hij zou een groepje bijeen gezocht hebben en was met zijn kompanen naar de school gegaan omdat "niemand er iets aan deed", zodat hij het zelf maar moest oplossen. De vier jongemannen werden van hun vrijheid beroofd en overgebracht naar het politiekantoor. Uit de diverse verklaringen van de slachtoffers, getuigen en de daders zelf kan worden opgemaakt dat ze op zoek gingen naar S.B. met wie zij een "rekening wilden vereffenen". Hoewel pogingen werden gedaan om het gezelschap

tegen te houden (onder meer door de schooldirecteur en de leerkracht islam), geraakten ze tot in het leslokaal waarin S.B. zich bevond. In eerste instantie werd S.B. geïnterviewd (nadat hij werd aangeduid), maar vervolgens ontstond er een vechtpartij waarbij ook andere betrokken raakten. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat naast S.B. meerdere personen (onder meer de directeur, de leerkracht islam en de leerlingen van de school die wilden tussenkomen) het slachtoffer werden van slagen en verwondingen van de zijde van beklaagden. Uit medische attesten blijkt dat meerdere slachtoffers daarbij arbeidsongeschiktheden opliepen. Bij de feiten werd ook een piano beschadigd, alsmede een xylofoon die als wapen werd gehanteerd. Het is een feit van algemene bekendheid dat dergelijke gebeurtenissen veelal een hevige impact hebben op de slachtoffers en getuigen. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader is aangedaan. Hij heeft de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. Door hen te treffen in een schoolomgeving, dewelke als een "veilige omgeving" zou moeten dienen. Hij stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor zijn slachtoffers. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving."

En:

"Betrokkene werd veroordeeld voor feiten van handel in verdovende middelen, meer bepaald van cocaïne in het kader van een vereniging, meer bepaald van cocaïne in het kader van een vereniging, gedurende een periode van ongeveer 8,5 maanden. De feiten blijken uit het vonnis bewezen op basis van: - de vaststellingen van de verbalisanten die op 14 september 2019 bemerkten dat een dame uit een VW Polo stapte en vervolgens even in en uit een wagen Mercedes.

- de daarop volgende controle van het voertuig waarvan betrokkene de bestuurder is, die het op een lopen zet en daarbij een gsm-toestel weggooit
- de in de wagen teruggevonden portefeuille van betrokkene waarin twee paxons cocaïne zitten met het opschrift 'scarface', een Iphone, een bedrag van 1.630,62 euro en een paxon cocaïne. De resultaten van de huiszoeking bij betrokkene waarbij diverse huurovereenkomsten worden gevonden.
- de uitlezing van het weggegooid gsm-toestel Iphone van betrokkene waaruit onder meer de vermoedelijk afnemer geïdentificeerd kan worden
- de verklaring van een persoon D.W. die stelt cocaïne te kopen op het nummer en dat geleverd wordt door een dame van Zuid Amerikaanse afkomst
- de vaststelling dat het nummer politieel gekend is voor de verkoop van cocaïne onder de naam 'scarface'
- de resultaten van de telefonieonderzoeken waaruit blijkt dat het nummer een bestelnummer is
- de verklaringen van vijf afnemers die de kompaan erkennen als leverancier van verdovende middelen, persoon die kwam leveren met een VW Polo
- de mededeling van de eerste raadsman van betrokkene die ter zitting van 17 januari 2020 dat zijn cliënt 'boter op het hoofd heeft' en om een milde toepassing van de wet verzoekt.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drugshandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen."

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een inreisverbod betreft ten aanzien van een Nederlands burger. Het betreft aldus een beperkende maatregel van het vrij verkeer van een burger van de Unie, in de zin van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38 betreffende het burgerschap van de unie (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of,

bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Een beperkende maatregel op het vrij verkeer van werknemers vormt een afwijking van een fundamenteel beginsel of een algemene regel zodoende dat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Europese Unie (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 79 en 82). De uitzonderingen op het beginsel van het vrije verkeer van werknemers moeten strikt worden uitgelegd, zodat op het tijdstip waarop de uitzetting plaatsvindt, in beginsel aan de voorwaarde betreffende het bestaan van een actuele bedreiging moet zijn voldaan (*idem*, pt. 64 en 65). Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dienen beperkende maatregelen ten aanzien van een Unieburger om redenen van openbare orde in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel. Deze moeten uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag. Dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen, strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 79 en 82; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*). De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Voorts is volgens de Commissie het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. *“In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.”* (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30).

De Raad merkt op dat uit de feitelijke elementen van de zaak duidelijk blijkt verzoeker in een tijdspanne van slechts enkele jaren vijf maal werd veroordeeld met betrekking tot feiten die kaderen in zijn betrokkenheid in de georganiseerde drughandel. Het gaat daarbij niet enkel om feiten van cocaïnehandel op zich, maar ook om verboden wapendracht en het in groep binnendringen van een school met het oog op om er op een fysiek gewelddadige wijze een rekening te vereffenen. Hierover motiveert de bestreden beslissing:

“Het is een feit van algemene bekendheid dat dergelijke gebeurtenissen veelal een hevige impact hebben op de slachtoffers en getuigen. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader is aangedaan. Hij heeft de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. Door hen te treffen in een schoolomgeving, dewelke als een “veilige omgeving” zou moeten dienen. Hij stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor zijn slachtoffers. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving.”

Vervolgens wordt ook vastgesteld:

“Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drugshandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.”

Gelet op verzoekers persoonlijk gedrag, waarbij hij gewapend rondloopt en er niet voor terugschrikt een school te bestormen om er in het bijzijn van minderjarigen op gewelddadige wijze een rekening te vereffenen, blijkt dat verzoeker op treffende wijze heeft geïllustreerd dat in zijn geval de handel in verdovende middelen gepaard gaat met een normloze ingesteldheid en aanleiding geeft tot overlast en randcriminaliteit.

Verder, wat betreft het risico op recidive, motiveert de bestreden beslissing:

“Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.”

De bestreden beslissing wijst op het winstgevend karakter van activiteiten en op de herhaling van de feiten. De juistheid van deze inschatting wordt geïllustreerd door de reeks correctionele veroordelingen die verzoeker op korte tijd heeft verzameld.

Gelet op deze elementen, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij geenszins op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de feiten ernstig zijn en dat verzoeker de neiging vertoont deze verder te zetten.

Waar verzoeker betoogt dat niet met betrekking tot alle veroordelingen extensief werd gemotiveerd wat de precieze rol van verzoeker was en de impact van zijn persoonlijk handelen, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de juistheid en de pertinentie van hogerstaande motivering. Verzoeker beperkt zich tot algemene tegenwerpingen, maar weerlegt op geen enkele wijze de motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat uit het feit dat hij een penitentiair verlov kreeg toegekend waarbij hij afwisselend een maand thuis verblijft en afwisselend een maand in de strafinrichting te Wortel, merkt de Raad op dat dit het gevolg is van een tijdelijke maatregel van maart 2024 om de overbevolking in de gevangenissen tegen te gaan. Deze tijdelijke maatregel wordt zo goed als automatisch toegepast op gevangenen die aan de voorwaarden voldoen. Enkel gedetineerden die onder de algemeen geldende uitsluitingsgronden (veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 15 jaar, veroordeeld voor terroristische misdrijven, veroordeeld voor zedenfeiten op meerderjarigen en minderjarigen) kunnen geen gebruik maken van deze maatregel.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hieromtrent expliciet had dienen te motiveren – te meer nu verzoeker dit zelf niet had aangevoerd tijdens het horen.

Aanvullend voert verzoeker nog aan dat niet alle omstandigheden in overweging zouden zijn genomen bij het nemen van de beslissing omtrent de duur van het inreisverbod. Hij betoogt dat hij in de vragenlijst aan de gevangenis van Antwerpen erop heeft gewezen dat hij persoonlijk gevaar loopt in Nederland, waar hij wordt bedreigd door de broers van zijn partner. Hij wijst erop dat het gaat om een reden die ook in de media is gekomen en waarbij het Openbaar Ministerie respectievelijk 9 en 12 jaar vorderde tegen de vermoedelijke daders. Verzoeker meent dan ook dat hij wel degelijk een begin van bewijs heeft geleverd. Hij wijst er ook op dat de verdachte werd vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs, dat verzoeker inmiddels drie kinderen heeft met de zus van een van de verdachten, ook nog een kind heeft met een andere vrouw en dat de zus van een van de verdachten nu opnieuw zwanger is van hem.

De Raad merkt op dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker gewaagde van een beschieting in Rotterdam in 2011. Uit verzoekers betoog blijkt duidelijk dat deze beschieting plaatsvond tussen privé-personen, nog daargelaten de vraag wat de precieze context was waarin deze beschieting plaatsvond, gelet op verzoekers duidelijke betrokkenheid bij de georganiseerde drugshandel. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft benadrukt in het arrest “A.A. e.a. t. Zweden” (EHRM, 28 juni 2012, nr. 14499/09, § 72), valt de bescherming van artikel 3 van het EVRM niet enkel onder handelingen van overheidsfunctionarissen. Deze bepaling kan eveneens toepassing vinden wanneer het gevaar uitgaat van particuliere personen of groeperingen, op voorwaarde dat het risico reëel is én de autoriteiten van de betrokken staat niet in staat zijn om dit risico te neutraliseren door het bieden van een afdoende bescherming. Verzoeker beperkt zich *in casu* echter louter tot het verwijzen naar een conflict met de broers van zijn partner. Uit niets blijkt echter dat de Nederlandse autoriteiten niet in staat zouden zijn om een gepaste bescherming te bieden aan verzoeker. In tegendeel uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt wel degelijk dat de Nederlandse justitie een procedure gevoerd heeft tegen de verdachten.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat bij het bepalen van het inreisverbod van acht jaar onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van zijn gezin, meer bepaald zijn zwangere partner, zijn vier kinderen, zijn vader, zijn twee broers en twee halfzussen. Hij wijst er ook op dat hij op 16-jarige leeftijd in België aankwam. Hij wijst op zijn betrokkenheid ten aanzien van zijn kinderen als vrijwillig voetbalcoach en op de getuigenverklaringen van zijn huisarts waaruit blijkt dat hij sedert 2013 met zijn partner en met de kinderen naar de huisartsenpraktijk komt. Hij blijkt een heel betrokken vader te zijn. Daarnaast heeft hij ook zijn privéleven ontwikkeld.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot artikel 8 van het EVRM als volgt:

“Betrokkene werd op 09.09.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene is zich ervan bewust en verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Nederland. hij hoopt echter dat de SURB zijn voorlopige invrijheidstelling zal toekennen vooraleer een tussenstaatse overbrenging zal plaatsvinden. Verder hoopt hij op mildheid wanneer hem een

inreisverbod wordt opgelegd gezien zijn kinderen allen legaal in België gevestigd zijn. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde dat hij in 2010 vanuit Nederland naar België is verhuisd. Hij vluchtte wegens eerwraak. Hij verklaarde opnieuw een relatie te hebben met zijn eerste vrouw, E. G. H.. Uit deze relatie werden 3 kinderen geboren en deze verblijven allemaal bij hun moeder te Merksem. Hij verklaarde dat zijn partner momenteel 3 maanden zwanger is van hun 4% kind. Betrokkene verklaarde nog een minderjarig kind te hebben bij een andere vrouw. Het kind verblijft bij haar moeder te Brecht.

Zowel de vader, als de broers en halfzussen van betrokkene verblijven allemaal in België.

Hij verklaarde niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar België. hij wil eigenlijk liever niet terugkeren naar Nederland maar zal geen verzet plegen bij een toekenning van zijn voorlopige invrijheidstelling. De broers van zijn huidige partner zouden hem reeds beschoten hebben in Rotterdam wegens eerwraak. De broers beleven de islam, hijzelf het Christendom.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in . Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde dat zijn vader, zijn broers en halfzussen in België verblijven. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoont.”

Verzoeker betoogt dat rekening diende te worden gehouden met de zogenaamde *Boulthif*-criteria zoals uiteengezet door het EHRM in zijn arrest van 2 augustus 2001, “*Boulthif/ Zwitserland*”, § 48. De Raad merkt op dat de criteria uiteengezet door het Hof in dit arrest betrekking hebben op de criteria die moeten worden afgewogen bij de beëindiging van een verblijfsrecht. Er blijkt *in casu* niet dat verzoeker als Nederlands burger actueel in België verblijft op basis van een verblijf voor meer dan drie maanden. Niettemin merkt de Raad op dat uit bovenstaande bespreking volgt dat de verwerende partij overgegaan is tot een belangenafweging met betrekking tot de gezinsband en het privéleven van verzoeker in België.

Zo blijkt met betrekking tot de aard en ernst van het gepleegde misdrijf, zoals hoger besproken aangaande het eerste middelonderdeel, dat de misdrijven voldoende ernstig zijn om een inreisverbod te verantwoorden. Verzoeker verklaart ruim 10 jaar in België te hebben verbleven. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij door de broers van zijn partner in Rotterdam werd beschoten in 2011. Daarnaast blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker sedert 2020 niet meer beschikt over een E-kaart in België. Een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd op 2 augustus 2024. Met betrekking tot het tijdsverloop merkt de Raad op dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds zijn straf ondergaat, waarbij hij penitentiair verlof afwisselt met periodes van detentie. Er heeft zich aldus nog geen tijdsverloop voltrokken sinds zijn laatste misdrijf en de daaropvolgende periode van detentie. Met betrekking tot de nationaliteit merkt de Raad ook op dat verzoeker van Nederlandse nationaliteit is, verzoeker wijst er op dat ook zijn partner en hun kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Tijdens periodes van penitentiair verlof verklaart verzoeker dat hij bij zijn partner in Merksem (Antwerpen) woont, op circa 30 km van de Nederlandse grens. Hij heeft een kind bij een andere vrouw, die met het kind in Brecht woont. Met betrekking tot de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven, duidt verzoeker dat hij en zijn partner elkaar kennen sinds hun zestien jaar. De Raad merkt op dat daaruit niet blijkt dat het gaat om een vaste of stabiele relatie. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker voor het eerst in 2012 een aanvraag tot gezinshereniging deed in functie van zijn vader in België. Tussen augustus 2015 en februari 2020 werd verzoeker vier maal veroordeeld tot gevangenisstraffen. Hij heeft vier kinderen, geboren tussen 2012 en maart 2025. In 2020 kreeg hij een kind uit een andere relatie. Met betrekking tot de moeilijkheden om terug te keren naar het land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoekers gezinsleden van Nederlandse nationaliteit zijn en dat zij op een betrekkelijk kleine afstand van de Nederlandse grens wonen, zodat de impact van het inreisverbod op het gezinsleven als betrekkelijk klein kan worden beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de schade aan het gezinsleven het gevolg is van verzoekers eigen keuzes. Verzoekers verblijf in een penitentiair regime (wat actueel nog steeds loopt) heeft op die manier eveneens een impact op

zijn gezinsleven. Het feit dat verzoeker zijn gezinsleven zal moeten organiseren vanuit Nederland kan niet gezien worden als een onoverkomelijke hinderpaal, gelet op de Nederlandse nationaliteit van alle betrokkenen en de proximiteit van de Nederlandse grens.

Ook waar verzoeker aanvoert dat het belang van de kinderen moet worden gewaarborgd, merkt de Raad op de bestreden beslissing het welzijn van de kinderen niet beperkt en het contact met hun vader niet op onredelijke wijze belemmert. Hoewel het belang van de kinderen primordiaal is, heeft het nog geen absoluut karakter.

Zoals hoger reeds besproken, hebben de aangehouden reeks misdrijven van verzoeker de verwerende partij ertoe genoopt het algemeen belang, en de belangen van anderen, te doen primeren op de particuliere belangen van verzoeker. Vermits de bestreden beslissing enkel vereist dat verzoeker zich in Nederland vestigt, en het hem daarbij vrij staat zich in de nabijheid van de grens te vestigen, moet het voor verzoeker mogelijk zijn om zonder grote moeilijkheden het contact met zijn kinderen te onderhouden. Verzoeker betoogt dan wel dat de kinderen geen band hebben met Nederland. De Raad merkt echter op dat uit verzoekers betoog is gebleken dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Bovendien wonen ze in het Nederlands taalgebied van België en gaan ze in het Nederlands naar school.

In de mate verzoeker verwijst naar het privéleven, beperkt verzoeker zich tot het vermelden van de aanwezigheid van enkele volwassen familieleden en het feit dat hij meer dan tien jaar in België verblijft. Ook hier wijst de Raad er op dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker vanuit Nederland deze contacten niet verder zou kunnen onderhouden. Verzoeker toont niet aan dat de belangenafweging in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT